

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1648/2024
17.04.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Зорице Булајић, Марине Милановић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Мишковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, чији је заступник Државно правобранилаштво у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4927/23 од 04.10.2023. године, у седници одржаној 17.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4927/23 од 04.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4927/23 од 04.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4927/23 од 04.10.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 58538/20 од 20.09.2022. године, исправљена решењем истог суда П 58538/20 од 11.07.2023. године, којом је делимично усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете по основу неисплаћених износа инвалиднине за период од месеца новембра 2017. године закључно са априлом 2022. године, исплати појединачне месечне износе, одређене у ставу првом изреке, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 85.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, а одбијен је тужбени захтев за исплату тражених износа за период од марта 1999. године закључно са октобром 2017. године са траженом законском затезном каматом и захтев за камату на парничне трошкове за период од 20.09.2022. године до извршности. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о посебној ревизији на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби члана 172, 186. и 277. Закона о облигационим односима, обавезана је тужена да тужиоцу накнади штету у висини појединачних месечних износа неисплаћене отпремнине, за период од септембра 2020. године закључно са августом 2022. године, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате. Ово због тога што је тужиоцу решењем Секретаријата за друштвене делатности Општине Подујево од 18.07.1988. године признато право војног инвалидитета VI групе са 60% инвалидитета трајно, са правом на личну накнаду инвалидитета почев од 01.04.1988. године, коју је тужена редовно исплаћивала тужиоцу до марта 1999. године, када је престала да му исплаћује из разлога што је целокупна администрација, па и део службе тужене, стављена у надлежност међународних снага на Косову и Метохији. На описани начин тужена је без правног основа и оправданог разлога незаконитим радом својих органа, повредила тужиоцу право на мирно уживање имовине прокламовано чланом 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода.

Имајући у виду садржину правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да пресуђењем у овој парници није одступљено од судске праксе по питању израженом правног схватања да основ потраживања неисплаћених месечних износа инвалидине по својој правној природи није исплата повремених потраживања, већ накнада штете у смислу члана 172. Закона о облигационим односима, у ком случају камата тече до дана доспећа сваког појединачног износа на основу члана 186. у вези члана 277. Закона о облигационим односима.

Из изнетих разлога по оцени Врховног суда не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе нити новог тумачења права, па је применом члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке овог решења.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 30.11.2020. године. Вредност предмета спора износи 3.009.165,28 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић